

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců Mgr. Ondřeje Mráky a Mgr. Jany Brothánkové v právní věci žalobkyně: **Ing. J. P.**, zastoupena Mgr. Jakubem Krčem, advokátem, se sídlem Politických obětí 118, Frýdek - Místek, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem Třída Tomáše Bati 21, Zlín, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 25. 2. 2016, č. j. 30 A 30/2016 - 9,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **neřiznává.**
- III. Ustanovenému zástupci Mgr. Jakubu Krčovi, advokátovi, **se přiznává** odměna za zastupování žalobkyně a náhrada hotových výdajů ve výši 6800 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

Kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení shora označeného usnesení Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým byla odmítnuta žaloba stěžovatelky, kterou se domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 12. 2015, č. j. KUZL 66723/2015, sp. zn. KUSP 66723/2015 PŽÚ, jímž bylo zamítnuto její odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí Obecního úřadu Růžďka ze dne 9. 9. 2015, č. j. OURů 2015/143, sp. zn. 608/2015/1, ve věci povolení změny příjmení stěžovatelky.

V napadeném usnesení krajský soud dovodil, že v žalobě stěžovatelka řádně nezformulovala žalobní body. Žaloba, která byla podána 12. 2. 2016, dle krajského soudu neobsahuje žalobní body, tj. ve vztahu k stěžovateli náležitě individualizované námitky, které by byly spojeny s konkrétními skutkovými a právními důvody tvrzené nezákonnosti napadeného rozhodnutí, a z nichž by dále bylo možno dovodit negativní projevy v právní sféře stěžovatelky. Stěžovatelka konkrétně neuvedla, v čem spatřuje zkrácení svých subjektivních práv a jakých. Dále krajský soud konstatoval, že pokud stěžovatelka v žalobě uvedla, že žalobu odůvodní ve lhůtě jednoho měsíce, bylo by takové doplnění žalobních bodů nutné považovat za opožděné, neboť žalobní body je možné uplatnit pouze ve dvouměsíční lhůtě pro podání žaloby, která v době vydání napadeného usnesení již uplynula (stěžovatelka žalobu podala na samém sklonku lhůty pro její podání). Z uvedeného důvodu krajský soud nepřistoupil ani k vydání výzvy k odstranění vad žaloby podle § 37 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

II. Podstatný obsah kasační stížnosti, vyjádření žalovaného

Stěžovatelka napadla usnesení krajského soudu kasační stížností, v níž namítá, že žalobu v jí stanoveném termínu řádně doplnila, přičemž její žaloba je včasná, neboť ji podala dne 12. 2. 2016 a v březnu 2016 řádně doplnila.

Dále stěžovatelka namítla, že vznesla námitku podjatosti, k níž ovšem krajský soud nijak nepřihlížel. Stěžovatelka uvedla, že přestože je zákonná povinnost informovat účastníky řízení o složení senátu (případně o osobě samosoudce), který by měl ve věci rozhodovat, nebyla krajským soudem o složení senátu nijak informována a nebyla poučena o možnosti podání námitek proti soudcům, kteří by měli ve věci rozhodovat. Podle stěžovatelky je zřejmé, že ze strany krajského soudu nebyl dodržen „*procesní postup ve správním řízení*“; proto stěžovatelka podává námitku podjatosti proti senátu, který byl složen z Mgr. Milana Procházky, Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a JUDr. Viktora Kučery. Podle stěžovatelky je ze samotného způsobu postupu krajského soudu a jeho rozhodnutí zjevné, že bylo postupováno v rozporu se zákonem.

V doplnění kasační stížnosti stěžovatelka setrvala na názoru, že žalobu podala včas a žaloba obsahovala žalobní body, které bylo ovšem možné dále konkretizovat. Pokud měl krajský soud za to, že na základě těchto žalobních bodů nelze o žalobě rozhodnout, měl stěžovatelku řádně poučit a vyzvat ji v souladu s § 37 odst. 5 s. ř. s. k doplnění (konkretizaci) žalobních bodů, což se nestalo. Cituje-li v napadeném usnesení krajský soud rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 2 Azs 9/2003, stěžovatelka namítá, že v tomto případě se jednalo o výklad nad rámec § 37 odst. 5 s. ř. s., neboť Nejvyšší správní soud nezákonně zúžil výčet vad podání, pro které není nutné podatele vyzývat k jejich odstranění či opravě (v případě řešeném Nejvyšším správním soudem se jednalo o vadu podání spočívající v absenci žalobního bodu). Uvedený závěr Nejvyššího správního soudu tedy nemá oporu v § 37 odst. 5 s. ř. s.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

pokračování

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného usnesení (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatelka byla účastníkem řízení, z něhož napadené usnesení vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud poté přezkoumal napadené usnesení krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Přitom zkoumal, zda napadené usnesení netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

Nejprve Nejvyšší správní soud konstatuje, že napadá-li stěžovatelka kasační stížností usnesení o odmítnutí žaloby, z povahy věci přichází v úvahu jen důvod kasační stížnosti předvídaný § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. spočívající v nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu, která může být důsledkem mimo jiné zmatečnosti řízení před krajským soudem.

Rozsah přezkumu rozhodnutí krajského soudu v řízení před Nejvyšším správním soudem je vymezen povahou a obsahem přezkoumávaného rozhodnutí. Jestliže krajský soud žalobu odmítl a věc neposuzoval, může soud v řízení o kasační stížnosti pouze přezkoumat, zda krajský soud správně posoudil podmínky pro odmítnutí žaloby (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 12. 3. 2009, č. j. 3 As 44/2008 - 80; rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na internetové adrese www.nssoud.cz).

Kasační stížnost není důvodná.

Podle § 37 odst. 5 s. ř. s. předseda senátu usnesením vyzve podatele k opravě nebo odstranění vad podání a stanoví k tomu lhůtu. Nebude-li podání v této lhůtě doplněno nebo opraveno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud podání usnesením odmítne, nestanoví-li zákon jiný procesní důsledek. O tom musí být podatel ve výzvě poučen.

Formulace konkrétních žalobních bodů je nezbytným předpokladem perfektní žaloby, neboť žalobce (zde stěžovatelka) jejich prostřednictvím vymezí okruh přezkumu správního rozhodnutí ze strany krajského soudu (§ 75 odst. 2 s. ř. s.).

K požadavkům, které jsou na žalobce v tomto směru kladeny, se podrobně vyjádřil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58, publ. pod č. 835/2006 Sb. NSS, v němž uvedl, že citované ustanovení „žalobci ukládá povinnost uvést v žalobě konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizovaná) skutková tvrzení doprovázená (v témže smyslu) konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné (...) Líčení skutkových okolností nemůže být

toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, k nimž při vyřizování věci určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami.“

V nyní projednávané věci je zřejmé, že žaloba stěžovatelky ze dne 12. 2. 2016 těmto požadavkům nedostála. Shodně s krajským soudem je zapotřebí konstatovat, že stěžovatelka v žalobě uvedla pouze následující: „Rozhodnutí č. j. KUZL 66723/2015 a taktéž rozhodnutí č. j. OURů 2015/143 považuji za nesprávné, kdy odpůrce nevzal v úvahu skutečnosti a prokazatelná fakta, nezabýval se skutečnostmi, a i tím, že bylo vedeno zcela vadné správního řízení, ani se nezabýval řádně správním spisem ve věci a obsahem doložených listin, ani se odpůrce nezabýval řádně obsahem mého odvolání. Při rozhodování byl použit odpůrcem výklad v rozporu se zákonem, a rozhodnutí odpůrce bylo vydáno na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu a bez přihlédnutí k celému řízení, bez přihlédnutí ke znění zákona, bez přihlédnutí k tomu, že ve věci rozhodoval jiný správní orgán, než měl ve věci správně rozhodovat, atd.“ Stěžovatelka navrhl, aby krajský soud žalobou napadené rozhodnutí žalovaného zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a žalovanému uložil povinnost nahradit stěžovateli náklady řízení. Stěžovatelka rovněž uvedla: „S ohledem na můj zdravotní stav a vážné zdravotní komplikace, kdy nejsem schopna vykonávat pracovní činnost, doplním odůvodnění správní žaloby ve lhůtě 1 měsíce.“

Stěžovatelka tedy tvrdila jen typové důvody nezákonnosti správního rozhodnutí (nedostatečně zjištěný skutkový stav, vadně vedené správní řízení, nesprávné právní posouzení apod.), aniž by je ve vztahu k projednávané věci jakkoli konkretizovala. Podání neobsahuje žádné konkrétní skutkové tvrzení ani individualizovanou právní argumentaci, takže z něj vůbec není zřejmé, z jakých konkrétních důvodů stěžovatelka považuje rozhodnutí žalovaného za nezákonné či nicotné.

Nejvyšší správní soud se proto ztotožnil s posouzením tohoto podání stěžovatelky krajským soudem.

Krajský soud v této souvislosti rovněž správně odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2003, č. j. 2 Azs 9/2003 – 40, podle kterého platí: „V důsledku přísné dispoziční zásady v řízení o žalobách proti rozhodnutím správního orgánu musí žaloba obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Přitom zákon stanoví, že žaloba musí vždy obsahovat alespoň jeden žalobní bod (viz věta druhá ustanovení § 71 odst. 2 s. ř. s.). Pokud žádný žalobní bod neobsahuje, může být tento nedostatek podmínek řízení odstraněn, a to ve lhůtě pro podání žaloby, jak vyplývá z ustanovení § 71 odst. 2 s. ř. s. Není však dána zákonná povinnost soudu v těchto případech vždy vyzývat žalobce k odstranění těchto vad ve smyslu ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s., neboť takto široce pojmávaná povinnost soudu by zjevně odporovala zmíněné zásadě dispoziční a rovněž

pokračování

zásadě koncentrace řízení, v souladu s nimiž je tento typ řízení koncipován.“ Nejvyšší správní soud nemohl v tomto směru přisvědčit kasačním námitkám stěžovatelky, že rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2003, č. j. 2 Azs 9/2003 – 40, je v rozporu s § 37 odst. 5 s. ř. s., naopak, s citovanými závěry se i v nyní posuzované věci Nejvyšší správní soud ztotožňuje, v podrobnostech na citovaný rozsudek zdejšího soudu odkazuje a neshledává důvod pro postup podle § 17 odst. 1 s. ř. s.

Stěžovatelce bylo žalobou napadené rozhodnutí žalovaného doručeno dne 15. 12. 2015, žalobu bez uvedení konkrétních žalobních bodů podala stěžovatelka k poštovní přepravě a e-mailem dne 12. 2. 2015, krajskému soudu byla poté poštou doručena dne 15. 2. 2015. Žaloba tedy byla podána na samotném konci dvouměsíční lhůty pro podání žaloby ve smyslu § 72 odst. 1 s. ř. s. Za tohoto stavu tedy krajský soud ani neměl časový prostor pro případnou výzvu podle § 37 odst. 5 s. ř. s.

Stěžovatelka sice svou žalobu doplnila podáním označeným jako „*Doplnění odůvodnění k podané správní žalobě na zrušení rozhodnutí o povolení změny příjmení*“, které bylo krajskému soudu doručeno dne 9. 3. 2016, ale k tomuto podání již při posuzování žaloby stěžovatelky ze dne 12. 2. 2016 přihlížet nelze, neboť bylo učiněno po marném uplynutí dvouměsíční lhůty k podání žaloby ve smyslu § 72 odst. 1 s. ř. s. Krajský soud přitom k tomuto podání v napadeném usnesení pochopitelně přihlížet nemohl již z toho důvodu, že mu bylo doručeno po vydání napadeného usnesení.

Nejvyšší správní soud s ohledem na argumentaci stěžovatelky v této souvislosti zdůrazňuje, že podle § 72 odst. 1 a § 71 odst. 2 s. ř. s. musí být žaloba nejen podána do dvou měsíců poté, kdy jí napadené správní rozhodnutí bylo oznámeno doručením jeho písemného vyhotovení, ale pouze v téže lhůtě mohou být také rozšířeny žalobní body a odstraněny vady žaloby. Podle § 72 odst. 4 s. ř. s. přitom zmeškání lhůty pro podání žaloby nelze prominout.

Namítá-li dále stěžovatelka, že nebyla před vydáním napadeného usnesení poučena krajským soudem o složení senátu a možnosti vznést námitku podjatosti věc rozhodujících soudců, není ani tato námitka důvodná. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 1. 6. 2016, č. j. 3 As 216/2015 – 16: „*Lze jí (stěžovatelce – pozn. NSS) sice dát za pravdu v tom, že i v přezkumném řízení soudním lze přiměřeně použít ustanovení § 15a o. s. ř. o poučovací povinnosti soudu, mýlí se však ohledně následků, s kterými je nedostatek takového poučení spojen. K tomu je třeba předeslat, že soud má povinnost zpravit účastníky řízení o možnosti vyjádřit se k osobám soudců a přísedících, nikoliv však již povinnost tyto v poučení jmenovitě uvést. To je již věcí rozvrhu práce příslušného soudu. Procesní předpis také nikde výslovně neupravuje, v jaké fázi řízení má být účastník poučen. Je tedy na soudu, aby s přihlédnutím k zásadě rychlosti a hospodárnosti řízení zvolil pro poučení vhodný okamžik; ze zákona lze pouze dovodit, že by se ho účastník měl dostat nejpozději před meritorním projednáním věci. Pokud tedy Městský soud v Praze nezaslal stěžovatelce poučení o možnosti vznést námitku podjatosti ve fázi, kdy teprve řešil otázku poplatkové povinnosti a kdy nebylo (a stále není) zřejmé, zda vůbec nějaké řízení povede, nelze mu v tomto směru ničeho vytknout. Dále je třeba uvést, že v případě ustanovení § 15a odst. 1 o. s. ř. se jedná o zvláštní zákonnou poučovací povinnost soudu, jejíž porušení zakládá účastníkovi právo domáhat se vyloučení soudce*

nebo přisedícího bez zřetele k zákonem stanovené lhůtě. Nedostatek poučení podle § 15a odst. 1 věty druhé však sám o sobě nepředstavuje vadu, která by mohla mít za následek nesprávnost rozhodnutí ve věci (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 17. 5. 2005 ve věci sp. zn. 21 Cdo 2520/2004). Vzhledem k tomu, že procesní vadou ve smyslu § 103 odst. 1 písmeno d) s. ř. s. odůvodňující zrušení napadeného rozhodnutí krajského soudu je jen taková vada, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé, je zřejmé, že chybějící poučení o možnosti vznést námitku podjatosti samo o sobě takovouto vadou z povahy věci není.“

Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou ani kasační námitku ohledně podjatosti soudců, kteří věc rozhodovali, kterou se krajský soud nezabýval. V žalobě podané krajskému soudu dne 12. 2. 2016 stěžovatelka takovou námitku nevzniesla a nevzniesla ji ani v podání označeném jako „Doplnění odůvodnění k podané správní žalobě na zrušení rozhodnutí o povolení změny příjmení“, které bylo krajskému soudu doručeno dne 9. 3. 2016, tedy po vydání kasační stížnosti napadeného usnesení krajského soudu ze dne 25. 2. 2016.

Námitku podjatosti ve vztahu k shora jmenovaným soudcům vznáší stěžovatelka až v rámci kasačních námitek a spatřuje ji výlučně v jejich postupu a rozhodování v této věci. V obecné rovině platí, že jednou z podmínek pro rozhodnutí soudu o vyloučení soudce z projednávání a rozhodování určité věci podle § 8 odst. 5 s. ř. s. je skutečnost, že řízení o této věci je stále vedeno a že o věci samé nebylo ještě rozhodnuto. V nyní projednávané věci ovšem s ohledem na skutečnost, že stěžovatelka nebyla před vydáním napadeného usnesení poučena o složení senátu, považuje Nejvyšší správní soud za vhodné se pro úplnost vypořádat také s touto námitkou.

Podle § 8 odst. 1 s. ř. s. jsou soudci vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti. Vyloučení jsou též soudci, kteří se podíleli na projednávání nebo rozhodování věci u správního orgánu nebo v předchozím soudním řízení. Důvodem k vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech. Dle § 8 odst. 5 s. ř. s. účastník nebo osoba zúčastněná na řízení může namítnout podjatost soudce, soudní osoby, tlumočníka nebo znalce. Námitka musí být uplatněna do jednoho týdne ode dne, kdy se osoba o podjatosti dozvěděla; zjistí-li důvod podjatosti při jednání, musí ji uplatnit při tomto jednání. K později uplatněným námitkám se nepřihlíží. Námitka musí být zdůvodněna a musí být uvedeny konkrétní skutečnosti, z nichž je dovozována.

Jde-li o důvody uvedené v první větě § 8 odst. 1 s. ř. s., je třeba uvést, že poměr k věci může vyplývat především z přímého právního zájmu soudce na projednávané věci, tedy zejména v případech, kdy by mohl být rozhodnutím soudu přímo dotčen ve svých právech. Vyloučen by byl taktéž i soudce, jenž by získal o věci poznatky jiným způsobem než dokazováním při jednání. Soudcův poměr k účastníkům či k jejich zástupcům může být založen především příbuzenským nebo jemu obdobným vztahem, vztahem srdečně přátelským (či naopak vzájemně nepřátelským), může jít také o vztah ekonomické závislosti. V nastalém případě ovšem stěžovatelka žádný podobný vztah nenamítá.

pokračování

Jde-li o důvody uvedené v druhé větě § 8 odst. 1 s. ř. s (tj. vyloučení soudce z důvodu jeho podílu na předchozím soudním řízení), smysl a účel tohoto ustanovení spočívá ve vyjádření principu instanční oddělenosti řízení před jednotlivými funkčně příslušnými soudy jako záruky vnitřní nezávislosti soudní soustavy, a tím i práva každého na spravedlivý proces. S ohledem na specifika správního soudnictví je nutno pojem „*předchozí soudní řízení*“ vykládat tak, že tutéž věc nemůže u krajského soudu a poté u Nejvyššího správního soudu projednávat a rozhodovat stejný soudce. O takový případ však evidentně nejde, nic takového stěžovatelka nenamítá.

Z kasační námitky, v níž stěžovatelka namítá podjatost ve věci rozhodujících soudců krajského soudu, vyplývá, že je podávána výlučně s odkazem na okolnosti, které spočívají v jejich postupu a rozhodování v nyní projednávané věci. Zde je třeba opětovně poukázat na znění § 8 odst. 1 s. ř. s., kde je výslovně uvedeno, že důvodem k vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce *v řízení o projednávané věci* nebo v jeho rozhodování v jiných věcech.

IV. Závěr a náklady řízení

Ze všech uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost stěžovatelky není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine* zamítl.

O náhradě nákladů řízení mezi účastníky rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka úspěch neměla a žalovanému, který měl ve věci úspěch a měl by právo na náhradu nákladů řízení, žádné náklady s tímto řízením nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, proto mu Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Nejvyšší správní soud ustanovil usnesením ze dne 29. 9. 2016, č. j. 5 As 64/2016 – 36, stěžovatele zástupce Mgr. Radima Krče, advokáta. Nejvyšší správní soud proto zástupci stěžovatelky přiznal odměnu za 2 úkony právní služby, a to za převzetí a přípravu zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu] a písemné podání nebo návrh ve věci samé – sepsání doplnění kasační stížnosti [§ 11 písm. d) advokátního tarifu]. V souladu s ustanovením § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu činí odměna za každý z těchto úkonů 3100 Kč, tj. celkem 6200 Kč za dva úkony právní služby. Dále Nejvyšší správní soud přiznal zástupci stěžovatele náhradu hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu ve výši 300 Kč za jeden úkon právní služby, celkem tedy 600 Kč za 2 úkony právní služby. Odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů tedy činí celkem 6800 Kč a bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 8. listopadu 2016

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu